

[Justitsministeren]

ter, bl.a. om man skal have med i loven en garanti for lønmodtagerne eller man skal stole på den praksis, der er. Men ellers var der fra alle sider tilslutning til forslaget. Det er også forståeligt.

Det er rigtigt, som hr. Flemming Hansen sagde, at det er tiltrængt at styrke kreditorernes stilling, og at vi i forbindelse med denne sag må søge at sikre, at virksomheder kan fortsætte. Det var faktisk et synspunkt, alle ordførerne fremsatte, idet de ønskede, at man i videst muligt omfang undgår konkurs, således at man hindrer, at vi kommer ud i for mange betalingsstandsninger, der hverken er gavnlige for økonomien eller gavner beskæftigelsen her i landet. Jeg håber altså, at den del af forslaget med den tilslutning, det har fået her, vil kunne komme hurtigt igennem udvalget.

Det håber jeg selvfølgelig også for så vidt angår gældssaneringen. Hr. Ole Espersen sagde, at det var noget halvhjertet, jeg var gået ind for denne del af lovforslaget. Jeg tror hellere, man skal sige det på en anden måde, nemlig at der kan være nogle bekymringer for den belastning af domstolene, som gennemførelsen af denne del af forslaget kan give anledning til. Vi må jo erkende, at der er proppet meget på domstolene i de sidste år, ikke blot på grund af den økonomiske udvikling, hvor krisen jo har medført, at fogsager, tvangsauktioner og meget andet har bebyrdet domstolene mere end tidligere, men jo også fordi de taget over en årrække har måttet tage sig af den stigende kriminalitet.

Hvis man ikke har det synspunkt, at man så bare skal fylde på med at antage nogle nye dommere og medarbejdere i øvrigt i retterne, må man være opmærksom på, om vi nu kommer med en lovgivning, der yderligere kan øge presset, og om vi ikke har en vis pligt til at søge at undgå dette. Hvis man kan se, at den udvikling, der har været, har nogle skadelige virkninger, må man også være tilbageholdende med en lovgivning, der kan bevirke, at man tynger det yderligere og forøger skaderne.

Det er det synspunkt, der har været fremme, og det, der er baggrunden for, at ikke enhver skal gå hen og kræve en gældssanering, men, som hr. Bjørn Elmquist var inde på, betale et gebyr. Jeg er selvfølgelig meget villig til at drøfte, under hvilken form det

skal finde sted, men jeg ser meget nødig – også under hensyn til det pres, jeg her har omtalt – at der bliver givet helt frit løb.

Hr. Leif Hermann var inde på, at de problemer, der er indeholdt i dette lovforslag, er klassiske i den kapitalistiske økonomi. Ja, det er jo for så vidt rigtigt, for i et kapitalistisk land kan man få nogle varer og nogle goder uden at betale for dem med det samme, og derved opstår problemerne. I socialistiske lande kan man i mange tilfælde hverken få varerne eller goderne, og derfor er det rigtigt, at der er denne forskel, men det er altså nogle ulemper, der kommer frem under et system, der ellers er vældig fornuftigt, fordi man simpelt hen har en økonomi, der bevirker, at man kan få nogle goder i samfundet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 13:

Forslag til lov om ændring af våbenloven og om ændring af lov om jagt og vildtforvaltning. (Kontrolordning for glatløbede haglgeværer m.v.).

(Fremsat 7/2 84).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jimmy Stahr (S):

Det er den tredje førstebehandling af dette lovforslag, og jeg har ikke noget nyt at føje til, hvad jeg har sagt ved de øvrige forhandlinger, bortset fra en enkelt ting. Siden vi sidst behandlede det, har der været en artikel i bladet Dansk Politi af 8. februar 1984, nr. 2, skrevet af politiassistent Viggo Stengel fra

[Jimmy Stahr]

Svendborg. Viggo Stengel kommer ind på nogle interessante betragtninger, synes jeg, om overgangsordningerne i lovforslaget.

Vi vil stadig væk gerne tilsige støtte til lovforslaget, men jeg vil gerne have, at vi graver lidt dybere i overgangsbestemmelserne. Som det står i dag, må vi give ret i, som der står i den pågældende artikel:

»Altså alle, som har en rimelig interesse i at have et våben, skal registreres og måske betale for det, og de for politiet måske interessante går fri.«

Det finder jeg er en ting, vi bør tage op under udvalgsarbejdet, og jeg skal nok sørge for, at vi i udvalget stiller spørgsmål om overgangsordningen.

Helge Adam Møller (KF):

Som hr. Jimmy Stahr nævnte, er det tredje gang, vi behandler dette forslag, og jeg skal også i hovedsagen henholde mig til det, som den tidligere konservative ordfører har sagt. Det var i samlingen 1982-83 (Folketingstidende 1982-83, sp. 10053), og det var her i efteråret (Folketingstidende 1983-84, 1. samling, sp. 719).

Men lad mig lige trække de principielle årsager op til, at dette lovforslag nu igen for tredje gang bliver fremsat. For det første er det sådan, at enhver over 18 år i dag frit kan købe, bære og anvende et glatløbet haglgevær uden særlig tilladelse. For det andet er mere end halvdelen af alle de dødsfald, der er sket i forbindelse med anvendelse af våben siden 1970, sket ved anvendelse af glatløbede haglgeværer. For det tredje er det et uhyre farligt våben. Der står i betænkningen fra den kommission, der har været nedsat under justitsministeriet, at man anser våbenet for at være et farligt våben, og det er vistnok, hvad man kan kalde en underdrivelse. Der er slet ingen tvivl om, at et oversavet glatløbet haglgevær anvendt i forbindelse med forbrydelser, er mange gange farligere end eksempelvis en pistol eller en revolver. Så disse tre årsager: at enhver kan købe og anvende det, at det anvendes til et stort antal forbrydelser, og at det er farligt, må gøre, at det er rimeligt, at dette våben kommer ind under våbenlovens almindelige kontrolbestemmelser. Det var den ene side af sagen.

Den anden side er, at våbenet jo altovervejende anvendes til helt legitime ting, nem-

lig af de næsten 200.000 jægere og flugtskytter i dette land, og derfor er problemet, som det også er lagt op i lovforslaget, at vi finder en ordening, således at der kommer en kontrol, men at kontrollen ikke eller i så lille omfang som overhovedet muligt går ud over disse jægere og flugtskytter, som anvender det som led i en idræt og på en fornuftig og hensigtsmæssig måde. Jeg ser frem til, at udvalgsbehandlingen denne gang kan afsluttes, således at lovforslaget denne gang bliver vedtaget, inden folketetingen sendes på ferie.

Sander (V):

Venstre hilser med tilfredshed, at justitsministeren har genfremsat dette lovforslag. Vi mener oven i købet, at det haster så meget, at vi gerne ser en ikrafttræden før den 1. oktober, der er nævnt i bemærkningerne til forslaget.

Vi skal ikke lovgive mere end højst nødvendigt, men her er et område, hvor udviklingen desværre har nødvendiggjort en stramning af de nuværende bestemmelser. Vi kan ikke stiltiende acceptere grove hændelser med våben af den art, som vi beskæftiger os med i dag.

Glatløbede haglgeværer er et udpræget jagtvåben, og i betragtning heraf er det foruroligende, at vi i Danmark har mere end ½ million af disse, medens der kun er omkring 200.000 aktive jægere, og det er jo reelt disse, der bruger våbnene til deres rette og lovlige formål. Selv om mange jægere selvfølgelig har flere geværer, er det ikke særlig betryggende tal.

Når vi nu skal have ligestillet haglgeværer med våben, som i dag kræver våbentilladelse, må vi under det kommende udvalgsarbejde koncentrere os om overgangsordningerne. Da haglgeværet desværre er blevet et meget almindeligt våben, føler vi, at ministeren i sit forslag tager lidt for lempeligt på de mange ikke-registrerede våben. Det må være rimeligt, at alle indehavere af et jagtgevær – uanset om det er i brug eller ej – inden for det første år efter lovens ikrafttræden skal registreres. Ellers kan det måske være lidt vanskeligt at få øje på den helt store effekt af loven.

Når alt dette er sagt, skal de lovlydige ikke glemmes. Vi må selvfølgelig tage meget

[Sander]

vide hensyn til de 200.000 jægere, som det allerede er blevet nævnt herfra.

I venstre vil vi med glæde medvirke til at fremme denne lovgivning og vil gerne gøre den endnu bedre.

Ruth Olsen (SF):

SF mener stadig det, som vi mente, sidste gang og forrige gang dette lovforslag var til behandling. Vi er selvfølgelig modstandere af, at der flyder alt for mange farlige våben rundt om i de små hjem, i øvrigt også hjemmeværnsvåben. For krisetider er jo også depressionstider. Vi mener også stadig, at arbejdsgruppens forslag til overgangsløsning er bedre end ministerens, men det kan jeg høre også andre partier mener, så det kan vi se på i udvalget.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg kan også gentage, hvad der er sagt to gange tidligere fra radikal side, nemlig at vi er tilhængere af, at der sker noget på dette område, og vi tvivler på, at ministerens lovforslag er godt nok.

Birgith Mogensen (CD):

CD har ved de tidligere førstebehandlinger udtalt sin velvillige tilslutning til dette lovforslag. Vi kan fortsat støtte forslaget. Vi mener, at en EDB-registrering er hensigtsmæssig, fordi det efter vor opfattelse er den mest sikre måde, hvorpå man kan gardere sig imod, at voldskriminelle personer kan få udstedt det jagttegn, der bl.a. giver en person adgang til at erhverve sig skydevåben.

Arentoft (FP):

Sidste gang dette lovforslag var til behandling, den 18. oktober sidste år, gik vores ordfører imod forslaget, og det gør vi fortsat. Der er flere ting i det i den foreliggende form, som vi ikke er så begejstrede for, f.eks. forslaget i § 2 b: »Jagttegn kan kun udstedes med samtykke fra justitsministeren eller den, han bemyndiger hertil.« Det vil formentlig være den lokale politimester. Det i sig selv kan måske være meget fornuftigt, men at gøre det, som man vil, nemlig at samkøre kriminalregister med jagttegnsregister, er vi ikke så glade for, og det skal jeg komme tilbage til.

Yderligere siges der i forslag til § 6 B, at justitsministeren kan fastsætte gebyrer for udstedelse af tilladelser og samtykker i henhold til loven eller i henhold til regler, der udstedes i medfør af loven. Det er en bemyndigelse, som medfører, at man kan hæve betalingen, som det nu passer ind, og vi ser netop, at afgiften for nye jagttegnslødere er steget fra 50 kr. til 150 kr. – jeg ved ikke, om der ligger et forsøg på at begrænse antallet af nye jagttegnslødere i det – og riffeltilladelser er steget fra oprindeligt 150 kr. til nu 230 kr. pr. riffel.

Ved behandlingen den 18. oktober, jfr. Folketingstidende 1983-84, 1. samling, sp. 728, er ministeren selv inde på, at det store problem er samkøringen imellem kriminalregister og jagttegnsregister, og ministeren er også selv betænkelig. Ifølge bemærkningerne er det noget, som man vil drøfte, efter at loven er vedtaget, om man skal have denne samkøring. Jeg mener ganske afgjort, det er et spørgsmål, vi må have afklaret, inden loven vedtages. Jeg synes, det er en rigtig idé bag forslaget at indføre den regel, at man skal have jagttegn for at kunne købe en jagtbøsse. Det vil altså, om jeg så må sige, fremtidig betyde, at man ikke umiddelbart kan gå ind og købe en haglbøsse. Men der er altså allerede i øjeblikket imellem 500.000 og 600.000 jagtbøsser ude i den danske befolkning, og uanset hvor meget vi registrerer og gør ved, skal de, der vil lave forbrydelse med et jagtgevær, nok få fat i den haglbøsse, de har brug for, og så nytter det ikke noget som helst, at man registrerer her og dér og alle vegne. Vi synes også, det er urimeligt, at man vil øge jagttøgsafgiften for at dække omkostningerne, de ca. 1,5 mill. kr., ved de ekstra ansættelser, der skal ske, for at dette her kan gennemføres. Dermed er det altså jægerne, der skal være med til at betale for, at man tror, man kan være med til at forhindre nogle forbrydelser.

Så spurgte jeg i den behandling, vi havde den 18. oktober, justitsministeren, om ikke han ville overveje, at man registrerede på person fremfor på det enkelte våben. I øjeblikket koster det 230 kr. for en riffeltilladelse, og hvis man har to rifler, er det altså 460 kr., og har man en salonriffel yderligere, er man oppe på 690 kr. Dér stillede jeg spørgsmålet, om ministeren ville overveje, at man registrerede på personen fremfor på det en-

[Arentoft]

kelte våben og så f.eks. sagde, at en våbentil-ladelse kostede 200 kr., eller hvad man nu kunne blive enige om. Det svarede ministe-ren mig meget positivt på dengang, og jeg fulgte det op med et skriftligt spørgsmål, som ministeren også besvarede meget positivt, og nu er der jo altså gået nogen tid siden 18. oktober, og derfor vil jeg gerne spørge, om ministeren har overvejet det yderligere, og om vi eventuelt kan få en god ordening. Jeg ved, det er noget, der interesserer virkelig mange af landets jægere, som er i besiddelse af riflede jagtvåben.

Steffensen (KrF):

Da mit partis ordfører i denne sag, fru Inger Stilling Pedersen, ikke kan være her ved dette lovforslags behandling, skal jeg også her henvise til, hvad kristeligt folkeparti sagde, da vi havde lovforslaget til behandling i efteråret, og bekræfte, at vi fortsat er positive over for lovforslaget.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Der var jo tilslutning til forslaget, og der var ønske om en så hurtig behandling af forslaget, at vi ikke skal være nødsaget til at genfremsætte det senere. Jeg synes, man har ganske ret i, at sådan bør det være. Når der helt rimeligt er den opfattelse, at vi ikke kan lade de nuværende tilstande fortsætte, fordi det indebærer risikoen for, at oversavede jagtgeværer anvendes til forbrydelser af værste art, er vi nødsaget til at søge en lovgivning gennemført. Selv om man principielt kan være modstander af, at vi skal lovgive for meget her i landet, må vi erkende, at vi befinder os på et område, hvor der er en nødvendighed for det.

Der har været rejst nogle synspunkter, navnlig vedrørende 2 punkter. Det ene er, om man skal have en samkøring af registre. Så vidt jeg kunne forstå, var de fleste tilhæn-gere af det. Jeg er enig med hr. Arentoft i, at det er rigtigt at få afgjort spørgsmålet, inden vi gør lovforslaget færdigt, men måske er jeg alligevel lidt forundret over, at der er en så umiddelbar tilslutning til samkøring af regi-stre. Her tænker jeg lidt på de indvendinger, man er kommet med i en række andre sager, en ængstelse for samkøring af registre, og jeg synes i hvert fald, det er rigtigt, at vi overvejer det ud fra det synspunkt. Der er ingen

tvivl om, at en samkøring vil give en øget effektivitet vedrørende denne lovgivning, men hvis man tillader den her, må vi vel også regne med, at der er andre steder, hvor man mener, at en samkøring er berettiget ud fra et effektivitetssynspunkt og for at kunne efterforske kriminelle handlinger. Det har jeg bare villet gøre opmærksom på, for jeg synes, der er noget principielt i dette spørgs-mål.

Det andet er det spørgsmål, hr. Jimmy Stahr først rejste, om overgangsbestemmelser. Under den tidligere udvalgsbehandling fik jeg stillet et spørgsmål om det, og jeg har også besvaret det; det var det tidligere spørgsmål nr. 6. Jeg har dér henvist til, at den overgangsordning, vi har foreslået, er den samme overgangsordning som den, der blev fastsat i 1963 i forbindelse med inddra-gelse af salonrifler under våbenloven.

Jeg skal da erkende, at effektiviteten også her vil blive øget, såfremt man har over-gangsregler, der fører til en registrering af alle geværer, som folk har i dag, men det kræver altså en administration, et politi-arbejde, og vi har blot interesseret os for at undgå at belaste politiet yderligere. Det er grunden til, at vi ikke i lovforslaget har kræ- vet den registrering, som man var inde på i det pågældende udvalg.

Det er selvfølgelig ikke noget, vi hverken vil eller kan være direkte modstandere af. Hvis man foretrækker det meget effektive, må vi erkende, at det er den vej, man skal gå.

Så skal jeg bare sige til hr. Arentoft, at jeg ikke helt synes, at man kan stille det op så-dan, at jægerne skal betale, fordi der er nog-le kriminelle mennesker her i landet. Man kan vel sige, at den meget begrænsede forhø-jelse, der er tale om, er et udslag af, at man ved at have et jagttegn har registrering nok for deres vedkommende, altså at selv om vi har en lov, der er restriktiv, så er det en let-telse for deres vedkommende, idet jagttegnet automatisk giver dem ret til at have gevær. Derfor synes jeg nok, der er en rimelighed i denne betalingsordning.

I det andet spørgsmål har jeg ikke afsluttet overvejelserne. Vi undersøger forskellige steder, om det administrativt kan give vanske-ligheder at få en samlet betaling for opbeva-ring af geværer og rifler, sådan at det ikke er

[Justitsministeren]

hvert enkelt våben, der skal betales for, og det vil jeg gerne vende tilbage til senere.

Jimmy Stahr (S):

Der er to ting, jeg kort vil komme ind på med hensyn til det, ministeren sagde. Det første er spørgsmålet om samkøring af registre. Jeg ved, at flere af os gav udtryk for usikkerhed og sagde, at vi ikke bryder os om den samkøring, men det var jo noget, der skete ved de to andre behandlinger, og jeg startede i hvert fald min indledning ved denne behandling med at henvise til det, jeg havde sagt ved de to andre forhandlinger, hvor jeg ved at jeg var inde på spørgsmålet om samkøring. Det gælder selvfølgelig også i dag, at vi ikke er glade for den samkøring af kriminalregistret og et jagttegnsregister, men det er en sag, som vi gerne vil vende tilbage til, for det er vigtigt for os at finde ud af, om overgangsbestemmelserne kan gøres bedre, hvis vi bruger EDB-registrering på en bedre måde. Jeg kender godt spørgsmål nr. 6, og det er for øvrigt nævnt i bemærkningerne, at man havde en overgangsordning i 1963, men hvis vi kan stole på den praktiske politiassistent, der har været med i arbejdet, gik den overgangsordning jo ikke godt, og så hjælper det jo ikke meget at henvise til den, hvis det var en dårlig overgangsordning, man lavede i 1963.

Arentoft (FP):

Først vil jeg gerne sige tak til ministeren for ministerens velvillige indstilling til at se nærmere på dette, om man kan registrere riflede jagtvåben på personen fremfor på det enkelte våben.

Ministeren sagde, at dette med samkøring havde forbindelse med det, ministeren nævnte som effektivitetsspørgsmålet. Jeg kan nu altså ikke rigtig se det, for hvis man har en jagttegnsløser på 18 eller 20 år og man samkører det med kriminalregisteret, vil det nok vise sig, at der ikke er noget på ham, men det forhindrer ham jo ikke i at begå en forbrydelse, f.eks. skyde sin kone med det gevær, når han bliver 40 eller 50 år, og så er vi lige vidt. Jeg tror altså, man skal gøre det på den måde, at jagttegnsløserne skal melde sig ind i en jagtforening, og i løbet af kurser osv. lærer man dem at kende dér, og hvis der så skulle være noget ganske specielt – det kun-

ne jo være, der var en rocker – må man sige, at det skal være svært for ham at få jagttegn, fordi han så kan købe en jagtbøsse.

Men jeg er altså stadig væk modstander af, at det går ud over de lovlydige jægere, der betaler deres jagttegnsafgift. Jeg er bange for, at der simpelt hen sker det, at nogle fristes til at lade være med at løse jagttegn, og så er vi næsten endnu mere ilde farne, for hvis de ikke har deres jagttegn i orden, er de ikke engang inde under jagtlovsforsikringen. Derfor mener jeg, at man kan prøve at sige, at man for fremtiden skal vise et jagttegn, når man køber en ny bøsse, men vi kan ikke ved at registrere nu få gjort noget som helst ved de 500.000–600.000 jagtbøsser, der allerede er ude i landet. Derfor synes jeg, der er noget helt skrupforkert i lovforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 46:

Forslag til lov om margarine m.v.
(Fremsat 7/2 84).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Svend Andersen (S):

Lovforslaget er jo en uændret genfremsættelse fra sidst, og jeg skal med hensyn til vores holdning dertil henvise til de bemærkninger, vi gjorde, da forslaget var til førstebehandling sidst, og det var det den 2. november sidste år.

Elisabeth Krog (KF):